

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

ΔΥΣΙΣ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΗΛΙΟΣ ἔγερνε σκορπίζοντας τῆς ὑστερνές του ἀκτῖνες σιὰ γύρω σύννεφα καὶ τὸ ἀντικρυνὸ βουνὸ ἔπαιρνε ἓνα χρῶμα μῶβ, τόσο ἀχνὸ ὥστε νὰ τὸ εἶχε σκεπάσῃ ὅλο μιά μενεξεδένια γάζα. Τριγύρω, ἀπόλυτος σιγαλιά. Τὰ λουλουδία

ἀργοπεθαίνουν σιτὺς φράκτες, γεμίζοντας τὸν ἀέρα μὲ μιὰ μυρωδιὰ μεθυσμένη ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ περιβολιοῦ ἔρχεται ἡ λυπητερὴ φωνὴ τοῦ κούκου, ὅταν λησμονημένο παλρὸ τραγοῦδι. Λίγο πειὸ πέρα ἀκούεται τὸ μελαγχολικὸ τραγοῦδι ἐνὸς ρυακιοῦ, ποῦ κυλοῦσε ἀργά—ἀργὰ ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ φιλοῦσε ἀνάλαφρα τῆς γύρω κυκλαμῖνες καὶ τὸ τραγοῦδι του ἔμοιαζε ὡς νανούρισμα, μὰ καὶ ὡς κλάμμα.

Μακρὰ ἡ καμπάνα τῆς ἐξοικῆς ἐκκλησίας χτυπᾷ ἀργά, μονότονα, γιὰ τὸν ἔσπερινό. Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ ὅλα γύρω σου θαρρεῖς πεθαίνουν, μὰ τόσο γλυκὰ, ποῦ νοιώθεις βαθεῖα μίαν μελαγχολίαν νὰ σοῦ πιέξῃ τὸ στῆθος καὶ νὰ σοῦ φέρῃ ἄθελα δάκρυα στὰ μάτια, ἐνῶ ἀόρατες μυστικὲς φωνὲς σοῦ ψιθυρίζουν λόγια κόσμου ἀέθρουν, ποῦ μόνον τὰ μάτια τῆς φαντασίας μποροῦν ν' ἀντικρύνουν.

ὦ, ἀφάνταστη ἡρεμία, ὄνειρεμένη γαλήνη! Πόσο σὲ ποθοῦν ἡ κουρασμένες ψυχές...

ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μεσάνυχτα! Ἡ σελήνη ρίχνει τῆς ἀσημένιες ἀκτῖνες τῆς σιτῆς θάλασσα. Ἀπὸ μακρὰ ἀκούεται ὁ ρυθμικὸς κτύπος τῶν κουπιῶν μιᾶς βάρκας, ποῦ ξεγλυστοῖ ἀλαφρά, σιὰ ἡσυχία νερά. Ποῦ καὶ ποῦ κανένα μικρὸ κυματάκι ξεσπᾷ ὡς νὰ τρελλὸ παιδιάστικο γέλοιο στὰ πετράδια τοῦ γαλιῶ.

Καθισμένη στὴν ἀκρογιαλιά, μὲ μόνον σύντροφο τὴν πονεμένη μου καρδιά, αἰδοῦμαι ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη ποῦ βροσκομαι μακρὰ ἀπὸ τῆς ἀσχημίας, ποῦ τριγυρίζουν τὴν θλιμμένη μας ζωὴ. Μοῦ ἔκαμε τόσο καλὸ αὐτὴ ἡ ἡρεμία τῆς φύσεως καὶ ἔχρυσε στὴ ψυχὴ μου τόση παρηγορία, ποῦ νόμιζα πῶς ὅλα γύρω μου ψιθυρίζαν λόγια καλῶν καὶ ἀγάπης. Εἶχα βυθισθῇ σὲ τέτοια ἔκστασι, ποῦ ἐννοιῶσα σιγὰ σιγὰ νὰ κόβωνται ὅλες ἡ ἀόρατες κλωστὲς ποῦ μ' ἔδεσαν μὲ τὴ ζωὴ καὶ ὁ λογισμὸς μου πέταξε ἐλεύθερος πειὰ σὲ κόσμους μακρινούς, γεμάτους ἀσύγκριτες ὀμορφίαι καὶ εὐτυχίας ἀτελείωτες, ποῦ ὁ πόνος δὲν τῆς εἶχε ἐγγίξῃ κἄν μὲ τὰ μαῦρα του φτερά.

Ὅταν ἔξαφνα μ' ἐφώναξαν νὰ φύγω, νόμισα πῶς ξύπνησα ἀπότομα ἀπὸ ἓνα μαγικὸ ὄνειρο, γιὰ νὰ βυθισθῶ πάλι στὴν ἀγκαλιά τῆς πραγματικότητος. ὦ, γιατί νὰ μὴ μ' ἀφήσουν ἐκεῖ γιὰ πάντα, μόνον μὲ τὰ ὄνειρά μου καὶ καθὼς ἡ φαντασία μου ἀντίκρυνε ἀνυπαρκτεῖς χαρὲς, νὰ κλείσω τὰ μάτια γιὰ πάντα, μὲ τὴν ἀπατηλὴ αὐτὴ ἐντύπωση;

Συγμὲς ποῦ φεύγουν γρήγορα ὡς τὴν εὐτυχία καὶ ποῦ ἀφίνουν θλίψη στὴν καρδιά καὶ δάκρυα στὰ μάτια...

ΜΑΙΡΗ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

ΧΕΔΟΝ συγχρόνως ἐδημοσιεύθησαν δύο σύντομοι καὶ χαρακτηριστικαὶ ἐντυπώσεις, δύο τῶν μᾶλλον διακρινομένων ἁλλὰ καὶ διαφύων εἰς ὕψος συγγραφῶν, τοῦ λυρικοῦ Νιρβάνα καὶ τοῦ ρεαλιστοῦ Μελά. Γράφουν ἐκ συμπτώσεως διὰ τὰ

φθινοπωρινὰ σύννεφα, τὰ ὅποια εἰς ὅλους μόνον μελαγχολίαν ἕως τῶρα ἐνέπνευσαν καὶ διὰ τὰ ὅποια οἱ δύο χρονολογίαι, ἐξ ἐναντίας, γίνονται οἱ γαλήνιοι ἀπολογηταὶ τῆς αἰσιοδοξίας. Παραθέτομεν ἀμφοτέρω τὰ χρονολογήματα, ἀφαιρῶντες εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν σύγκρισιν. Εἰς ἀντίθεσιν, δηλοσιεύομεν καὶ μίαν ποιητικὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ φθινοπώρου, ὅπως τὸ οὐσιόθηναι πάντοτε ἡ αἰωνία ψυχή.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

— Ποῖος εἶπεν ὅτι τὸ Φθινοπώρον εἶνε μίαν μελαγχολικὴν ἐποχὴ;

— Τὸ εἶπαν οἱ ποιηταὶ καὶ ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς πιστεύσωμεν.

— Οἱ ποιηταὶ δὲν κάμνουν ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ φανταστούν προλήψεις καὶ νὰ τὰς καλλιεργοῦν. Ἡ μελαγχολία τοῦ φθινοπώρου εἶνε καὶ αὐτὴ μίαν πρόληψιν.

— Καὶ ὅμως τὰ φύλλα πέφτουν, οἱ φθιστικοὶ πεθαίνουν. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὰ «Φαντάσματα» τοῦ Βίττωρος Οὐγκώ;

— Ἡ πτώσις τῶν φύλλων εἶνε ἓνα φυσικὸν φαινόμενον, ποῦ δὲν ἀποτελεῖ ἀποχρώντα λόγον μελαγχολίας. Τὸ δένδρον, ποῦ χάνει τὰ φύλλα του, δὲν καταστρέφεται, οὔτε ὑποφέρει. Ἀλλάζει ἀπλῶς φῶρεμα. Ποῦ εὐρίσκετε τὴν μελαγχολίαν εἰς τὸ τυπικὸν αὐτὸ φαινόμενον; Περισσότερον μελαγχολικὸν εἶνε τὸ θέαμα μιᾶς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, ποῦ χάνει τὰς τρίχας τῆς, διότι αὐτὴ δὲν ἔχει τὴν ἐλπίδα νὰ καλυ-